

[Finansministeren]

blikket anvender de stærke ord, modsatte sig jo, at vi blev enige. De blev ved med at holde sig til krav, som de vidste lå klart over, hvad der var nogen chance for at få imødekommet.

Kendsgerningen er, at der i den offentlige sektor bl. a. efter drøje forhandlinger er blevet 1¼ pct. af lønsummen til rådighed. Hvordan havde kritikerne mon tænkt sig at det beløb skulle fordeles? Den offentlige sektors lønsystemer er sådan filtret ind i hinanden, at det ikke er muligt at ændre noget i det ene hjørne, uden at det straks får virkning for hele området. Det var simpelt hen nødvendigt efter forhandlingsammenbruddene i søndags at finde frem til procedurer, som gjorde det muligt at nå en samlet løsning i den offentlige sektor.

Samtidig gjaldt det, sådan som jeg ser på det, om at finde en procedure, som giver personaleorganisationerne den størst mulige indflydelse. Fremfor et detaljeret lovforslag og fremfor i et sådant forslag at foreskrive en løsning har vi foreslået et paritetisk nævn til at finde den mest tilfredsstillende løsning på fordelingen.

Nu er der jo nogen, der taler, som om de aldrig har hørt om et paritetisk nævn før. Det har jo været en meget benyttet fremgangsmåde uden for tjenestemandsområdet og en fremgangsmåde, som der har været almindelig tilfredshed med. Men også på tjenestemandsområdet kender man til paritetiske nævn. Den taktreguleringsordning, vi har, er netop blevet til i et paritetisk nævn, hvor også tjenestemandorganisationerne er repræsenteret og i høj grad har gjort deres indflydelse gældende, og det er mit indtryk, at der har været almindelig tilfredshed med denne fremgangsmåde.

Hr. Ole Henriksen spurgte mig, hvordan det foreslåede paritetiske nævn for de offentligt ansatte skal sammensættes og fungere. Jeg mener, det vil være naturligt, at overvejelserne herom tager deres udgangspunkt i taktreguleringsnævnet, som blev nedsat i 1975. I dette nævn var der repræsentanter for det offentliges lønforhandlende organer og for personalets hovedorganisationer. Fra det offentliges side var der tale om tre repræsentanter for staten, én for Amtsrådsforeningen, én for kommunerne og én for Københavns kommune, og de seks arbejdstagermedlemmer repræsenterede statstjenestemændene,

kommunale tjenestemænd, LO, FTF og Akademikernes Centralorganisation. Man kan tænke sig en nogenlunde tilsvarende sammensætning af det paritetiske nævn, uden at jeg dog har taget endelig stilling til antallet af medlemmer. Jeg kan oplyse, at jeg ikke har tanker om, at jeg skulle give nærmere retningslinjer for arbejdet i det paritetiske nævn, hvad der i øvrigt heller ikke ville stemme med praksis.

Hr. Ib Christensen stillede det spørgsmål, hvorfor man ikke kunne opdele dette paritetiske nævn, som vi har foreslået fælles for hele den offentlige sektor. Jeg vil gerne minde om, at formålet med det arbejde, der skal foregå i dette nævn, er, at det skal bruge puljen til at oprette urimelige skævheder og til at give forbedringer til gavn for de lavrelønnede. Der er ikke nogen som helst tvivl om, at disse to hensyn bedst tilgodeses i et fælles nævn. Der er en sådan sammenhæng i lønstrukturen inden for den offentlige sektor, at man må erkende, at det peger på ét nævn. Hvis man i stedet tog, således som FTF har foreslået det, ét nævn for hvert område, så ville det være meget sandsynligt, når man i alle disse områdenævne var færdig med at fordele den pulje, der var til rådighed, at skævhederne var blevet større imellem de forskellige områder, end da man begyndte. Derimod ville jeg mene, at man kan leve med ét eller to nævn inden for den statslige sektor og ét nævn inden for den kommunale sektor, og det er jeg helt parat til at overveje.

Hr. Poul Schlüter og siden hen også hr. Erhard Jakobsen, hr. Bollmann og hr. Flygaard gjorde sig til talsmænd for, at der blev gennemført fuld taktregulering af de offentligt ansattes løn. Hr. Ole Vig Jensen beherskede sig og foreslog kun 90 pct. Hr. Poul Schlüter gik på flere måder et skridt videre og mente, at regeringen havde brugt fremskridtspartiets felttog mod de offentligt ansatte til at nægte de offentligt ansatte en fuld taktregulering. Jeg må sige, at hr. Poul Schlüters bemærkninger overraskede mig en hel del. For det første stemte hr. Poul Schlüters parti i 1975 for nedsættelsen af det taktreguleringsnævn, som i fuld enighed besluttede sig for en halvautomatisk taktregulering. For det andet er det sikkert hr. Poul Schlüter bekendt, at der ikke fra nogen organisation under forhandlingerne har været stillet noget forslag om fuld taktregulering til erstatning